

Yoel Kitabı ve Laodikya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı On Sekiz

Jeff Pippenger
2025-12-25

On Sekiz Sayısı

Abram'ın antlaşmasını inceliyoruz, fakat Yoel kitabının açılış ayetleriyle doğrudan bağlantısı olan Abram'ın peygamberliğinin unsuruna henüz değinmedik. Abram'ın 400 yıllık esaret peygamberliği, Pavlus'un 430 yılıyla birlikte, Daniel 12:11'in 1290 yılıyla uyumlu peygamberî yapıyı oluşturur. On birinci ayetteki 1290 yıllık peygamberlik, Abram ve Pavlus'un 430 yıllık çizgisinin omega peygamberî dönemidir. Bu hakikat, son günlerde mühürü çözülen şeyin bir unsurudur ve bilge olanlarla kötüler arasında ayrım yapar.

430 yıllık omega kehanetiyle bağlantılı olarak, Tanrı'nın seçilmiş halkını esaret altında tutan ulus için bir sınama dönemini tanımlayan "dört nesil" sembolü vardı. Musa için bu Mısır'dı; Musa'nın ezgisini söyleyen yüz kırk dört bin içinse, 1798'den Pazar yasasına kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin tarihidir. Vahiy on üçte "yerden çıkan canavar" olarak temsil edilen Amerika Birleşik Devletleri bir kuzu olarak başlar ve bir ejderha gibi konuşarak sona erer. Kuzu'nun bir sembolü olan Yusuf, yeni bir Firavun çıkıp esaret başlayıncaya kadar Mısır'daki görelî barış dönemini temsil eder. Şu hâlde, Musa için Mısır olan ve dördüncü nesilde yargılanan ulus, Amerika Birleşik Devletleri'dir. Kalanlar, İbraniler için kapı sövelerindeki kanla doruğa ulaşan belalarla ve ardından Mısır ulusunun Kızıldeniz'de yaşadıklarıyla örneklendiği üzere, Pazar yasasında yargılanır. Yusuf ve Musa, iyi bir Firavun'u ve kötü bir Firavun'u temsil eder; bu da Amerika Birleşik Devletleri için önce kuzu, sonra da ejderhadır.

Abram'ın dördüncü nesildeki yargı peygamberliği, sınama süresinin kapanışının kademeli olduğu gerçeğini de içeriyordu; çünkü Musa döneminde Abram'ın peygamberliğinin yerine gelişinde, yalnızca Mısır için sınama süresi kapanmakla kalmadı, Mısır kendi sınama süresini doldurduktan sonra Amurluların da kendi sınama sürelerini doldurmaları için hâlâ zaman vardı. Mısır için Kızıldeniz ne idiye, Amerika Birleşik Devletleri için Pazar yasası odur; ve ardından, Amurluların Mısır'ın sınama süresinin kapanışından sonra temsil ettiği gibi, "yerkürenin diğer her ülkesi" Amerika Birleşik Devletleri'nin "örneğini izleyecektir".

Amurlular, Avram'ın antlaşmasında, Mısır ırmağından Babil ırmağına kadar dünyayı tanımlayan on kabileden biridir; bu nedenle Amurlular, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar Yasası'ndan sonra uluslar olarak kendi tek tek lütuf kapılarını kapatan dünya uluslarını temsil eder. Amurlular, yargının dünya için kapanışının Kutsal Kitap'taki simgesidir ve bu, üçüncü ve dördüncü kuşakta gerçekleşir. Kızıldeniz, Amerika Birleşik Devletleri için lütuf kapısının kapanışının simgesidir ve Amurlular, insanlığın lütuf kapısının kapanışına kadar, ulusların lütuf kapılarının aşamalı olarak kapanmasını temsil eder. Bu nedenle Amurlular, Kızıldeniz'deki Pazar Yasası krizinden, kurtuluş yolunun Tanrı'nın halkına açıldığı doğu rüzgarıyla gelen kurtuluşa kadar olan dönemin bir simgesidir.

Ama Abram'ın kehaneti, Amerika Birleşik Devletleri'ni Mısır, dünyayı ise Amoriler olarak ele alarak dördüncü nesle değinmekle kalmaz; daha da önemlisi, Kızıldeniz'i geçen Tanrı'nın halkının neslini "dördüncü nesil" olarak konumlandırır. Üç adımın ilkinde yer alan Abram'ın "dört nesil" anlayışından ne çıkarabiliyorsak çıkardığımızda, Abraham'ın antlaşmasının ikinci ve üçüncü adımlarını ele alacağız. İkinci adım on yedinci bölümdür, üçüncü adım ise elbette yirmi ikinci bölüm.

Daniel kitabının on ikinci bölümünde üç peygamberî dönem tanımlanır ve bunların hepsi 1844'te sona eren peygamberî zamanı temsil eder. Bu üç dönemin mühürleri son günlerde açılır ve bu üç dönem, son günlerde Tanrı'nın halkına erişen bilgi artışını temsil eder. Keten giysili adam olarak Mesih, yedinci ayette üç peygamberî dönemden ilkini ortaya koyar ve bunu yaparken, suyun üzerinde değil, yer ve denizin üzerinde duran Vahiy onuncu bölümdeki melek kendisini uyumlu hâle getirir.

Denizin ve yeryüzünün üzerinde durduğunu gördüğüm melek elini göğe kaldırdı; göğü ve onun içindekileri, yeri ve onun içindekileri, denizi ve onun içindekileri yaratmış olan, sonsuza dek yaşayanın üzerine ant içerek, artık vakit olmayacağını söyledi. Vahiy 10:5, 6.

On ikinci bölümün yedinci ayetinde keten giysili adam da sonsuza dek yaşayanın üzerine yemin eder.

Ve keten giysili, ırmağın suları üzerinde duran adamın, sağ elini ve sol elini göğe kaldırıp, ebediyen yaşayana yemin ederek, bunun bir vakit, vakitler ve yarım vakit olacağını söylediğini işittim; ve kutsal halkın gücünü dağıtmayı tamamladığında, bütün bu şeyler sona erecek. Daniel 12:7.

İlhamla bize, Daniel kitabında yer alan aynı peygamberlik çizgisinin Vahiy kitabında da ele alındığı bildirilir ve Millerci anlayış, bu iki betimlemenin Mesih'e ilişkin paralel metinler olduğunu savunur. Vahiy kitabında elinde küçük bir kitapçık olan Melek olarak Mesih, peygamberlik zamanının uygulanışının 1844'te sona erdiğini belirtir; Daniel kitabında keten giysili Adam olarak Mesih ise, Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar yasası geldiğinde Daniel'in son görünümündeki tüm harikaların tamamlanacağını bildirir. Pazar yasasından önceki ve onunla doruk noktasına ulaşan bu kutsal tarih içinde, Tanrı'nın halkı 1260 simgesiyle temsil edilen bir süre boyunca dağıtılacaktı. Pazar yasasından önceki bu dağılma dönemi, Vahiy'in on birinci bölümünde ortaya konur; burada Musa ve İlya öldürülür ve üç buçuk gün boyunca sokakta ölü kalırlar; bu da 1260'ın bir simgesidir.

Yedinci ayette, keten giysiler giymiş adam, kutsal halkın gücünün dağıtılmasının üç buçuk günlük süresini tamamladığında, son günlerde Tanrı halkının başına gelen "harikaların" sona ereceğini bildirir. Son makaleyi Zekeriya'nın üçüncü bölümü üzerine Kardeş White'ın yorumuyla bitirdik. İlk cümlede şöyle deniyordu: "Zekeriya'nın Yeşu ve Melek ile ilgili görünümü, büyük kefaret gününün kapanış sahnelerinde Tanrı halkının deneyimine özel bir güçle uygulanır." Bölümde de, Kardeş White'ın bu bölümle ilgili ilham edilmiş yorumunda da, yüz kırk dört bin "kendilerine hayret edilen kişiler"dir. Pazar yasasıyla tamamlanan Daniel'in son görünümündeki "harikalar", Tanrı halkının mühürlenmesiyle ilişkilendirilen "harikalardır".

Daniel on ikinci bölüm, son günlerde yüz kırk dört bini mühürleyen ışığı sağlar. Bu ışık, üç peygamberlik dönemiyle temsil edilir; bunların her biri Millerci tarihte belirlenmiş ve hakikat olarak tesis edilmiştir. Bu üç dönem, üç ayette sunulur ve hakikat yapısını ayakta tutan üç sütündür. Hakikat yapısı üç adımlı bir süreçle ayakta tutulur. Üç adımlı bu süreç, dokuz ayetten (4-12) oluşan bölümde, peygamberlik zamanını sunan üç ayet tarafından temsil edilir. Bu üç peygamberlik dönemi, temel Millerci anlayıştan hareketle ele alındığında, Millerci anlayışla uyumlu şekilde tanımlanan ancak zaman unsurunu tatbik etmeyen üç sembolik dönem ortaya çıkarır.

Üç dönem, 'peygamberliğin mühürlenmesi ve sonra mühürünün açılması süreci'ni tanımlayan Kutsal Kitap bölümünün bizzat içinde yer almaktadır; bu, üçlü bir sınama sürecine ilişkin klasik Kutsal Kitap betimlemesini de içerir. Daniel'e kitabını mühürlemesi söylenerek başlayan dokuz ayet, üç dönemin ortaya konduğu tam da o ayetlerdir; ve bu dokuz ayette, gerçeğin mühürü açıldığında gerçekleşen arınma süreci "arınmış, aklanmış ve sınanmış" olarak ifade edilir. Üç ayetteki üç dönem; bilginin artması, sonun zamanı ve son günlerdir; bunlar Tanrı'nın antlaşma halkının nihai sınama ve mühürleme sürecini temsil eder. İşte o tarihsel bağlamda, son günlerde Tanrı'nın halkının başına gelen simgesel "harikalar" ortaya konur. Lütfen bu paragrafı tekrar okuyun.

Dokuz ayetten oluşan pasajın üç ayetindeki üç dönem, Daniel kitabının doruk noktasını temsil eder ve orada temsil edilen doruk noktası içsel peygamberlik çizgisinin doruk noktasıdır; bu, insan eli değmeden bir dağdan bir kayanın nasıl "kesilip" çıkarıldığının öyküsüdür ki bu da artakalanın öyküsüdür. Bu içsel çizgi onuncu ve on ikinci bölümlerde temsil edilir ve peygamberliğin dışsal çizgisinin doruk noktası ise on birinci bölümün kapanış ayetlerinde ve Daniel kitabının on ikinci bölümünün ilk birkaç ayetinde yer alır.

Bu üç dönem, Ulai ve Hiddekel ırmaklarının tanıklığına ilişkin görüşlerin de doruk noktasıdır ve bu üç ayet, tanık olarak hem Abram'ı hem de Pavlus'u gösteren antlaşma zamanı peygamberliğinin nihai tamamlanışını temsil eden peygamberî bir dönemi içerir. İsa, keten giysili Adam olarak, yedinci ayette suların üzerinde yürümektedir. On birinci ayette, aynı zamanda Mesih'in sesi olan iki ses vardır; Abram ve Pavlus tanıklık etmek üzere ayağa kalkar. On ikinci ayette Tanrı'nın halkının mühürlenmesinin tarihi temsil edilir; çünkü yüz kırk dört bin bakiredir ve bakireler on bakire benzetmesini tecrübe eder; ve on ikinci ayetteki kutsama bekleyenlerin üzerindedir. Benzetmede bekleyen ve "kutsanmış" olanlar, kapı kapandığında evliliğe girmelerine imkân veren giysiyi alanlardır.

Yedinci ayette, İsa suların üzerinde yürümektedir; bu durum korkuya yol açar, fakat Petrus inanmayı seçer ve yürüyerek Tanrı'ya yücelik vermeye başlar. Yine de Petrus çoğu zaman her iki sınıfın da simgesidir ve kendi yargı saati geldiğinde yücelik yeniden korkuya döner. Yedinci ayette yer alan birinci dönem, birinci meleğin mesajını temsil eder. İsa suların üzerindedir; bu, korkunun ve birinci meleğin bir simgesidir. Sonra İsa, Pazar yasasının yargısından önce halkını yücelteceği bir dönemi belirler. Üç meleğin tüm unsurları yedinci ayetin içindedir; çünkü yedinci ayet, üç meleği temsil eden üç ayetin ilkidir.

On birinci ayet, Abram ve Pavlus'un alfa seslerine yönelik omega tanıklığıyla bir "ikileme" sağlar. Onların "çiftlenmiş" sesleri antlaşmanın zaman peygamberliğini ortaya koymak üzere birleşir ve on birinci ayet, 1798'de Babil'in düşüşüyle sona eren peygamberlik dönemini tanımlayarak omega olarak peygamberliği yerine getirir ve böylece son günlerde Mikail ayağa kalktığına yaşanacak Babil'in düşüşünü tipolojik olarak simgeler. On birinci ayette peygamberlerin bir ikilenmesini ve Babil'in iki düşüşünü temsil eden bir dönemi görürüz; böylece, "Babil düştü, düştü" diye ilan eden ikinci meleğin mesajını temsil eder.

Yedinci ayet birinci meleğin mesajıdır; on birinci ayet ikinci meleğin mesajıdır ve on ikinci ayet —ki bu Daniel 12*12 ya da Daniel 144'tür— bilge ile akılsız arasındaki ayrımla ilgilidir; bu ayırım, yargı krizinde karakterin tezahürüyle sona eren yargı sürecinde gerçekleştirilir. On ikinci ayet, dünyanın iki sınıfa nasıl bölündüğünü tanımlayan üçüncü meleğin mesajıdır ve söz konusu bölünmenin üçüncü melek tarafından dışsal olarak tasvir edilmesine karşılık gelen şey, on ikinci ayette temsil edilen üçüncü meleğin içsel ayrımıdır. Yedinci, on birinci ve on ikinci ayetler üç meleğin mesajıdır ve bu ayetler son günlerde mühürü açılan ışıktır. Bu üç ayetin son günlerde mühürlerinin açılması, Vahiy onuncu bölümle uyumludur.

Mesih, onuncu bölümde güçlü bir melek ve Yahuda oymağından Aslan olarak, "aslan" gibi haykırdı; kükreyişi, tıpkı Daniel kitabının onuncu bölümünde olduğu gibi mühürlenmiş yedi gök gürlemesini meydana getirdi. Bunlar paralel metinlerdir. Bu nedenle, on ikinci bölümdeki üç dönem aynı zamanda Vahiy onuncu bölümün yedi gök gürlemesidir.

"Yedi gökgürültüsü", Mesih'in Alfa ve Omega olarak sadece başka bir ifadesidir; çünkü "yedi gökgürültüsü"nin temel simgesel anlamı, 1798'den 1844'e kadar gerçekleşen ve yüz kırk dört binin tarihinde "sıralarına göre açıklanacak" "gelecek olaylar"da tekrarlanan bir "olayların tasviri"ni temsil etmesidir. "Yedi gökgürültüsü" bu nedenle Alfa ve Omega'nın bir simgesidir; o aynı zamanda başlangıç ve sondur; ilk ve son, temel ve tapınaktır; köşe taşı ve tepe taşıdır - yedi gökgürültüsü.

Daniel 12. bölümdeki üç sembolik dönemin ışığı, yedi gök gürlemesinin ışığıyla uyumlu olmalıdır; çünkü onlar aynı peygamberî çizgidir. İlk dönemde Mesih her iki elini de göğe kaldırır; Vahiy 10'da ise bir elini kaldırdığı gibi. Vahiy 10'da, eli peygamberî zamanın uygulanmasının sonunun sembolü olur ve peygamberî zaman dönemlerinden yalnızca peygamberî dönemlere geçişi işaretler. Milleritler tarafından kullanılan başlıca peygamberî kuraldaki bu geçiş, Mesih zamanında harfiden manevî olana büyük geçişle örneklendirilmiştir.

Elçi Pavlus, seçilmiş bir halkın peygamberlik çizgisiyle bağlantılı başlıca peygamberlik ilkesini tesis etmek üzere görevlendirildi. Ruhsal İsrail'in daha en başında, bizzat antlaşmanın kendisini yeniden tanımlayan temel bir peygamberlik ilkesi kuruldu. O andan itibaren İbrahim'in çocuğu olmak, kana göre değil, imanla İbrahim'in çocuğu olmak demektir. Bu peygamberlik ilkesi esasen Pavlus'un kalemi aracılığıyla hayata geçirildi; Pavlus bu bakımdan, Vahiy'in onuncu bölümünde, 1844'te zamanın peygamberliksel uygulamasını değiştirip sona erdiren Mesih'i tipolojik olarak temsil etti.

İnsanlıkla yapılan antlaşma gökkuşağıyla temsil edilir ve Nuh'un Gemisi, tufandan önce ve sonra, açıkça belirlenmiş bir seçilmiş halkın bulunmadığı bir zaman dönemini temsil eder. İbrahim'in çağrılması, Tanrı'nın insanlıkla olan peygamberlik ilişkisinde büyük ve önemli bir değişikliği temsil etti. İbrahim'le yapılan antlaşma, antlaşma tarihinin seyrinde büyük bir dönüşümü temsil etti ve bunu yaparken Pavlus'un günlerinde harfî olandan ruhsala geçişi ve 1844'te zaman belirlemesine son verilmesini örnekledi.

Tanrı'nın insanlıkla yaptığı antlaşmadaki ilk değişim Bahçe idi; belirgin değişim, yaşam ağacına getirilen kısıtlamalardı ve bu ayrıca giyimde bir değişim doğurdu: ruhsal ışıktan gerçek anlamda kuzu postuna. Antlaşma tarihindeki bir sonraki büyük değişim tufandır; bunu Nuh temsil eder, tıpkı ilk büyük antlaşma değişiminde Âdem'in ettiği gibi. Sonra Abram ile seçilmiş bir halka geçiş gelir; bu, Musa'ya kadar uzanır ve Musa, bir günün bir yılı temsil ettiğine dair peygamberlik ilkelerini tanıtır. Bu ilke, başka bir büyük antlaşma değişiminin yaşandığı 1844 yılına kadar geçerlidir. Antlaşma tarihinin büyük dönemlerinde, Tanrı'nın peygamberlik Sözü'nün bir ilkesinde daima büyük bir değişim olur. Yüz kırk dört binin tarihindeki o değişim, Alfa Omega'nın Hakikat olduğudur. Alfa ve omega, Tanrı'nın Sözü'nde sonun her zaman başlangıçla örneklendirildiği ilkesidir. Alfa ve omega ilkesine bağlı olan ise İbranice "hakikat" kelimesinin üçlü yapısıdır.

Artakalanın tarihi boyunca gerçekleşen büyük peygamberliksel kayma, başlıca antlaşma tarihlerinin her birinde doğrudan temsil edilmiştir; aynı şekilde diğer hakikat çizgilerinde de öyledir. Yeşaya 22:22'de Elyakim'in üzerine konulan "anahtar", Matta on altıda Panium'da Petrus'a verilen aynı anahtardır. O anahtar Filadelfya kilisesine verilmiştir ve Musa'nın tarihindeki, Milleritlerin tarihini tipolojik olarak temsil eden gün başına bir yıl ilkesiyle bağlantı kurmasını sağlayan anahtar William Miller'a verilmişti. Miller'ın Musa'nın peygamberliğiyle kurduğu bağlantı, Pavlus'un Abram'ın peygamberliğiyle kurduğu bağlantı ile temsil edilmiştir. Ve neden Miller Musa ile bağlantı kurmasını ki? Bir sandıktaki Musa'nın kurtuluşu, her iki antlaşmayı birbirine bağlamak için bir sandıktaki Nuh'un kurtuluşuyla bağlantı kurmuştu. Aden'de başlayan peygamberlik uygulamasındaki kaymalar, son antlaşma halkının—yüz kırk dört binin—tarihinde peygamberlik ışığının büyük bir vahyinin ortaya konacağını gösterir. Büyük peygamberlik kaymanın yedi gök gürlemesiyle temsil edildiğini, bunların Daniel on ikinci bölümdeki üç dönemle doğrudan bağlantılı olduğunu ve ancak gerçeğin üç aşamalı yapısı üzerine kurulu satır üstüne satır bir uygulamada alfa ve omega ilkeleri uygulandığında fark edilebildiğini ileri sürüyorum.

"Artık zaman yok" ilanından hemen önceki ayetlerde Mesih, tıpkı Daniel'in on ikinci bölümündeki gerçeklerde olduğu gibi—mühürlenmiş olan yedi gök gürlemesini ortaya koydu. On ikinci bölümde iki elini kaldıran keten giysili adam için bağlam, Daniel kitabının mühürünün açılmasıdır; ve Vahiy onuncu bölümde Aslan olan Mesih için bağlam, yedi gök gürlemesinin mühürlenmesidir. Kardeş White, yedi gök gürlemesinin mühürlenmesini Daniel kitabının mühürlenmesiyle bir tutar.

"Bu yedi gök gürültüsü seslerini çıkardıktan sonra, küçük kitapla ilgili olarak Yuhanna'ya, Daniel'e verildiği gibi şu buyruk gelir: 'Yedi gök gürültüsünün söylediklerini mühürle.' Bunlar, sırası geldiğinde açıklanacak olan gelecekteki olaylara ilişkindir." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, cilt 7, 971.

Yedi gök gürlmesi, Vahiy'in onuncu bölümü ve Peygamberlik Ruhu tarafından; ayrıca 1840'tan 1844'e kadar uzanan ve yüz kırk dört binin tarihinde tekrarlanan Millerit tarihine göre tanımlanır. Aynı pasajda şöyle denir: "Yedi gök gürlmesinde ifade edilen ve Yuhanna'ya verilen özel ışık, birinci ve ikinci meleklerin mesajları çerçevesinde gerçekleşecek olayların bir tasviriydi. Halkın bu şeyleri bilmesi en iyisi değildi; çünkü imanlarının mutlaka sınanması gerekiyordu. Tanrı'nın düzeninde en harika ve ileri hakikatler ilan edilecekti." Milleritler, iki hayal kırıklığıyla karşılaşacaklarını anlamadılar; çünkü anlayış eksiklikleri onları sınamak üzere tasarlanmıştı. Milleritler herhangi bir "ileri hakikatler" de sezmiyorlardı; yani antlaşma tarihinde "büyük peygamberliksel değişimler" beklemiyorlardı.

Her ne kadar Millerit halkının bu şeyleri bilmesi en iyisi olmasa da, yüz kırk dört bin aynı tarihle sınanırlar; ancak bu sınav, tarihi masumca yanlış anlamakla değil, bilmeniz gereken bir tarihi anlamamakla ilgilidir. Bu aynı sınavdır, sadece tersine çevrilmiş hâlde. Vahiy onuncu bölümde Yuhanna, her şeyden önce yüz kırk dört bini ve ancak ikinci olarak birinci ve ikinci meleklerin Millerit hareketini temsil eder. Yuhanna'ya küçük kitabı yemesinin önce tatlı, sonra acı olacağı önceden söylendiğini gördüğünüzde bu anlaşılır. Milleritlerin bunun ne anlama geldiğini bilmeleri en iyisi değildi, fakat Yuhanna, Milleritler küçük kitabı yediklerinde ne olacağını önceden bilen bir halkı temsil eder.

Ve meleğin yanına gidip ona, "Küçük kitabı bana ver," dedim. O da bana, "Al ve onu ye; karnını acılaştırarak, ama ağzında bal gibi tatlı olacaktır," dedi. Ben de küçük kitabı meleğin elinden alıp yedim; ağzımda bal gibi tatlıydı; fakat onu yer yemez karnım acılaştı. Vahiy 10:9, 10.

Onuncu bölümde temsil edilen, 1840'tan 1844'e kadar süren acı-tatlı tecrübe John'a önceden bildirilir. Dokuzuncu ve onuncu ayetlerde bu kadar açık bir şekilde ortaya konan bu tecrübe, ayrıca ikinci ayetten dördüncü ayete kadar da belirgin biçimde tanımlanır.

Elinde açık küçük bir kitapçık vardı; sağ ayağını denizin, sol ayağını da karanın üzerine koydu. Bir aslan kükrediği gibi yüksek sesle haykırdı; haykırınca yedi gök gürlmesi seslerini duyurdu. Yedi gök gürlmesi seslerini duyurunca, yazmak üzereydim; gökten bana şöyle diyen bir ses duydum: "Yedi gök gürlmesinin söylediklerini mühürle, onları yazma." Vahiy 10:2-4.

"Yedi gök gürlmesi", birinci ve ikinci meleklerin döneminde vuku bulacak "olayların bir dökümünü" ve ayrıca "kendi sıralarında açıklanacak gelecekteki olayları" temsil eder. "Yedi gök gürlmesi", Milleritlerin tarihinin yüz kırk dört binin tarihinde tekrarlandığı gerçeğini temsil eder; zamanın sonunda, 1798'de ve sonrasında mühürleri açılan hakikatler ise, Tanrı'nın halkının son günlerinde hakikatin mühürünün açılmasını temsil eder. Vahiy'in onuncu bölümündeki İsa, Daniel'in on ikinci bölümündeki İsa ile uyumludur. Her iki pasajda da son günlerde sınavı hakikatin mühürlenmesi ve mühürünün açılması ortaya konur.

Bazıları, yedinci ayette konuşanın İsa olduğunu, on birinci ve on ikinci ayetlerde ise Cebrail'in Daniel'le konuştuğunu ileri sürebilir; ancak üç ayetin de tümünde konuşanın İsa olduğu biçiminde de anlaşılabilir. Her iki durumda da, Daniel aracılığıyla konuşan Mesih'in sesidir ve on ikinci bölümdeki üç peygamberlik dönemi Mesih'in sözleridir; O, hakikatin yapısı içinde bu üç dönemi

ortaya koyar. Bu üç dönemin tümü mühürlenmiştir ve böylece tek bir üçlü sembol hâline gelir.

Yedinci ayet, harikaların tamamlanmasını ele alır; Mesih'in Kutsalların Kutsalı'ndaki son işini, yüz kırk dört binin günahlarını silip onları mühürlemesi olarak tanımlar. İlk ayet "harikalar"ı tanımlar ve üç ayetten sonuncusu da "harikalar"ı, bekleyip ilk hayal kırıklığını yaşayanlar olarak kutsananlar şeklinde tanımlar. Ortadaki dönem, Pazar yasası krizi sırasında insanlığın isyanını tanımlar ve ayrıca Pazar yasasına götürülen dönemi, yüz kırk dört bin için bir hazırlık dönemi olarak belirler. Bütün ayetler, Daniel'in halkının "son günlerde" "başlarına neler geleceğini" doğrudan tanımlar. Üç ayetin tümü, yüz kırk dört binin arınması temasını ele alır. İlk dönem üçüncü dönemle uyumludur ve ortadaki dönem, tüm dünyanın Armagedon'a doğru yürürkenki isyanını temsil eder.

Eğer o üç dönem aynı zamanda yedi gök gürültüsü ise, o hâlde üç ayet, "kendi sıraları içinde [açıklanacak] olan gelecekteki olayları" belirtmelidir ve bu "gelecekteki olaylar" 1840'tan 1844'e kadar "birinci ve ikinci meleklerin döneminde meydana gelen olayların tasviri" ile örtüşecektir. Bu hareketin benimsediği, öncülerin anlayışından belirgin şekilde farklı olan birkaç hakikat vardır; yine de bu hakikatlerin tümü öncülerin anlayışıyla uyumludur. Milleristlerden günümüze kadar peygamberlik yorumunda büyük bir değişim yaşanmıştır. Gün-yıl ilkesi bunun klasik bir örneğidir, ancak başkaları da vardır. Büyük bir peygamberlik değişiminin bir örneği, yedi gök gürültüsüyle bağlantılı olarak görülür.

Yuhanna'ya onuncu bölümün son ayetinde yeniden peygamberlik etmesi gerektiği söylendi; böylece onuncu bölümün tarihinin hem Milleritlerin hareketini hem de yüz kırk dört bini temsil ettiği vurgulanmış oldu. Ardından ona tapınağı ölçmesi için bir ölçü değneği verildi, ancak avluyu hariç tutması söylendi.

Bana değneğe benzer bir kamış verildi; melek de durup şöyle dedi: Kalk, Tanrı'nın mabedini, sunağı ve orada tapınanları ölç. Fakat mabedin dışındaki avluyu dışarıda bırak ve onu ölçme; çünkü o uluslara verilmiştir; kutsal kenti kırk iki ay boyunca ayakları altında çiğneyeceklerdir. Vahiy 11:1, 2.

1844 sonrasında tapınak ölçülürken, avlu olarak temsil edilen ulusları hariç tutması Yuhanna'ya söylenir. 1844'teki bu tasvir, Tanrı'nın az önce yeni antlaşmanın gelinini seçtiğini gösteriyor ve bu nedenle O'nun geliniyle avlu arasında bir ayırım yapılıyordu. Sister White, avlunun ulusları temsil ettiğini ve tapınağın Tanrı'nın seçilmiş halkı olduğunu açıkça belirtir; the Desire of Ages adlı eserdeki The Outer Court bölümünü okuyun.

Yuhanna, 1844'te Tanrı'nın seçilmiş halkı hâline henüz gelmiş olan Millercileri tasvir ediyor. Acı-tatlı mesajı yeni deneyimlemiş olan Millerciler ile, uluslar olarak temsil edilen ve kendisini Hristiyan olarak tanımlayan dünyanın geri kalanı arasında bir ayırım yapıldı.

1840'tan ilk hayal kırıklığına kadar temel atıldı ve tapınak Gece Yarısı Çılgılığı'nın ilanı sırasında tamamlandı. Sonra Büyük Hayal Kırıklığı geldi ve Yuhanna'ya kalkıp ölçmesi, ama ulusları dışarıda bırakması söylenir. Yuhanna yargının başlamasını tasvir etmektedir ve bu nedenle ilham, ayetlerde Yuhanna'nın ölçmesini soruşturma yargısının simgesi olarak kullanır. Yuhanna'nın ölçmenin bir simgesi olduğu yönünde az önce ortaya koyduklarımız, yaygın Adventist anlayışıyla

uyumludur, ancak bu harekette bu simgenin anlaşılmasında büyük bir değişim yaşandı.

Millerit anlayışıyla uyumlu olarak, Yuhanna'nın onuncu bölümde sunduğu biçimiyle Milleritlerin tarihi içinde, yüz kırk dört bin olacak paralel bir hareketin de önceden haber verildiğini gördük. Millerit tarihinin ölçülerini alıp ulusların zamanını hariç bıraktığınızda, Yuhanna'nın ölçmekte olduğu tapınağın ta kendisinin görülebileceğini fark ettik.

Şunu gördük: biri 1798'de, diğeri 1844'te sona eren iki 2520 yıllık zaman peygamberliği; böylece Mesih'in Millerci tapınağı inşa ettiği kırk altı yıllık bir dönem ortaya çıkıyor. Yuhanna avluyu uluslar olarak tanımladı ve peygamberî bir "Ulusların zamanları" vardır.

Kılıcın ağzıyla düşecekler ve bütün uluslara tutsak olarak götürülecekler; ve Yeruşalim, ulusların zamanları tamamlanıncaya dek öteki uluslar tarafından ayaklar altına alınacaktır.
Luka 21:24.

Ulusların "zamanları" çoğuldur ve hem ulusal hem de ruhsal İsrail'in çiğnendiği iki dönemi temsil eder. Bu iki çiğnenmenin sonuncusu—putperestliğin ardından papalığın gerçekleştirdiği—1798'de sona erdi. Ne iddia edilirse edilsin, "Ulusların zamanları" birinci meleğin gelişiyile 1798'de sona erdi. Yuhanna ölçmeye 1798'de başlayacaktı; ondan önce değil. O, 1844 tarihinin içine yerleştirildi; dolayısıyla 1798'de sona eren dönemi dışarıda bırakmak, avluyu dışarıda bırakmak demektir ve böyle yapmakla Antlaşma'nın Habercisi tarafından Millerci mabedin ayağa kaldırıldığı kırk altı yılı açığa çıkarırsınız. Bu uygulamadan pek çok ilişkili gerçek türetilir, fakat ben bunu sadece öncülerin anlayışından farklı olan bir ışık örneği olarak kullanıyorum; yine de bu ışık, ilk gerçeklerle çelişmeyen, fakat artık zaman belirlemesi yapmayan bir ışıktır.

O özel hakikat 11 Eylül'den önce fark edilmişti, ama asıl olarak 11 Eylül'den sonra iyice pekişti. Yuhanna'nın tapınağı ölçmesiyle ilgili hakikat, yedi gökgürültüsünden ayrılmaz; çünkü aynı pasajdır. Daniyel kitabının on ikinci bölümündeki "harikaların" gerçekleştiği döneme kadar mühürlenmiş olan, yedi gökgürültüsünün uygulanışına dair bir hakikat vardır. Temmuz 2023 sonrasında mühürü açılan "yedi gökgürültüsü"nü uygulandığı, Daniyel kitabının on ikinci bölümündeki üç ayetle mükemmel biçimde örtüşür; daha doğrusu onları derin bir şekilde tamamlar.

White Hanım, Daniel ve Vahiy kitaplarının ilişkisini tanımlamak için "compliment" değil, "complement" sözcüğünü kullanır. "Kemale erdirmek" anlamına gelen complement, bu iki peygamberlik kitabının birbirleri için yaptığı şeydir. Yedi gök gürlemesi, Temmuz 2023'ten sonra Daniel kitabının on ikinci bölümünde mühürleri açıldığında, oradaki mesajı kemale erdirir. Yedi gök gürlemesini açığa çıkaran şey, hakikat yapısıyla birlikte alfa ve omega ilkesidir.

Ulusların "zamanları" 1798'de tamamlandı ve putperestliğin, ardından da papalığın kutsal yeri ve orduyu çiğnediği 1260'ar yıllık iki dönemi temsil eder. Tapınağı ölçerken avluyu dışarıda bırakmalıyız ve avlu 1798'e kadar uzanır, fakat 1844 sonrasında artık zaman yoktur. Bugün 1260 yıl, sadece tapınak ile avlu arasındaki ayrımı belirleyen bir zaman dilimini temsil eder. Bu nedenle, 18 Temmuz 2020'den 2023 Temmuz'una kadar çiğneme gerçekleşti. Bugün tapınağı ölçmek, birinci ve ikinci meleklerin mesajları altında gerçekleşen olayların bir tasnifini temsil eden yedi

gök gürlemesiyle bağlantılı olarak, Yuhanna'ya verilen iştir. "Büyük işimiz", üç meleğin mesajlarını "birleştirmek"tir; böylece önceki antlaşma tarihinde yapılmamış ve bugün bile çok nadiren yapılan bir peygamberlik işini tanımlamış oluruz. Ulusların zamanlarını temsil eden avluyu dışarıda bıraktığımızda, 1798'de zamanın sonunda sona eren 1260 yıllık papalık zulmünü de dışarıda bırakmış oluruz.

Millerci tarihte kırk altı yıl boyunca inşa edilen tapınak, Temmuz 2023'ten Pazar yasasından hemen önceye kadar inşa edilen bir tapınağı tanımlar. O tarih, yedi gök gürlemesinin "gelecekteki olaylar" dönemidir; bu olaylar "kendi sıralarına göre açıklanacaktır", "açıklanabilir" değil.

Birinci meleğin tarihini ikinci meleğin tarihiyle birleştirdiğimizde, tarihin bir alfa hayal kırıklığıyla başladığını ve bir omega hayal kırıklığıyla sona erdiğini görürüz. Birinci meleğin 1840'tan 19 Nisan 1844'e kadar olan tarihindeki peygamberlik yol işaretlerini, o sırada gelen ve 22 Ekim 1844'te üçüncünün gelişine kadar süren ikinci meleğin yol işaretleriyle hizaladığımızda, ikisi de bir meleğin gelişiyi başlayıp bir meleğin gelişiyi sona eren iki dönem olduğunu görürüz. Birinciden ikinciye kadar olan tarih, ikinciden üçüncüye kadar olan tarihi tasvir eder.

Bu uygulamanın geçerli olduğuna dair peygamberî bir tanıklık, uygulamanın alfa ve omegasında bulunur. Birbirine paralel iki çizgi birlikte uygulandığında, her iki çizginin de başlangıcı ve sonu bir meleğin gelişini belirler. Sonra bu çizgiler çizgi üzerine çizgi getirilerek tek bir çizgide birleştirildiğinde, başlangıç ilk hayal kırıklığını, son ise büyük hayal kırıklığını işaretler. Sonun başlangıçtan daha büyük olduğunu belirleyen alfa ve omega ilkelerinde bir başka kanıt bulunur. Büyük omega hayal kırıklığıyla sona eren bir alfa hayal kırıklığı, alfa ve omeganın daha küçük ve daha büyük unsurunu ortaya koyar.

19 Nisan 1844'te başladığımızda (22 Ekim 1844'te üçüncünün gelişine yol açan ikinci meleğin gelişiyi); ve ikinci çizgiyi de 11 Ağustos 1840'ta başlatıp 19 Nisan 1844'te bitirdiğimizde, 19 Nisan 1844'teki hayal kırıklığının, birinci ve ikinci meleklerin peygamberlik çizgilerinin birleştirilmesiyle ortaya çıkan peygamberlik çizgisinin hem alfası hem de omegası olduğunu görürüz.

Dönemin sonunda, ikinci meleğin yanında üçüncü melek de gelir; böylece 11 Eylül'ü ve Vahiy kitabının on sekizinci bölümündeki kudretli meleğin iki sesini simgeler. Bu iki ses, ikinci ve üçüncü meleğin mesajlarıdır; bu iki melek 22 Ekim 1844'te birbirleriyle kesişmiş ve iki tarih satır üstüne satır bir araya getirildiğinde yeniden buluşur. Bu şekilde bir araya getirildiklerinde, ilk hayal kırıklığından Büyük Hayal Kırıklığı'na uzanan tarihi temsil ederler; Milleritler döneminde bu tarihin ortasındaki yol işareti, iki sınıf ibadet edenin açığa çıktığı Exeter kamp toplantısıydı; bu durum, meseldeki akılsız bakirelerin isyanını temsil etmiş ve ortadaki yol işaretini isyan olarak tanımlamıştı.

Yedi gök gürlemesi, birinci ve ikinci meleğin mesajlarının satır üzerine satır biçiminde birleştirilmiş tarihini temsil eder; böylece yüz kırk dört binin tarihinde ilk hayal kırıklığından büyük hayal kırıklığına kadar uzanan bir tarihi tanımlar. Bu tarihin peygamberlik açısından neyi temsil ettiğine dair anlayış, Daniel on iki bölümünde zamanın sonuna kadar mühürlenmiş olarak bildirilen mesajla tam olarak örtüşür.

Bu çalışmayı bir sonraki makalede sürdüreceğiz, ancak Daniel'in son görünümünün, yalnızca son günlerde Tanrı'nın halkına ilişkin Daniel'in tasvirini ele alan bölümünü bir kenara bırakacağım. İlk söz edilme kuralının bağlamında şunu not edin: Birinci ayette Daniel, görünümü anlayanlar arasında yer almaktadır. Görümde ilk söz edilen şey, Daniel'in anlayış sahibi bilgelere örnek olarak tasvir edilmesidir ve son dokuz ayet yirmi ikinci günde anlayış sahibi bilgelere dairdir.

Pers kralı Koreş'in üçüncü yılında, adı Belteşassar diye anılan Daniel'e bir söz bildirildi; söz doğrudu, fakat belirlenen zaman uzundu. O da sözü anladı ve görünümü kavradı.

O günlerde ben Daniel, tam üç hafta yas tuttum. Lezzetli yemek yemedim; ne et ne de şarap ağzıma aldım; kendime hiç yağ sürmedim, ta ki üç tam hafta tamamlanana kadar. Ve birinci ayın yirmi dördüncü günü, Hiddekel denilen büyük ırmağın kıyısındaiken gözlerimi kaldırıp baktım ve işte

Keten giysiler içinde bir adam vardı; beline Uphaz'ın saf altınından bir kuşak bağlamıştı. Bedeni beril gibiydi, yüzü şimşeğin görünüşü gibiydi, gözleri ateşten kandiller gibiydi; kolları ve ayakları renççe cilalı tunç gibiydi ve sözlerinin sesi kalabalığın sesi gibiydi.

Ben, Daniel, yalnız ben bu görünümü gördüm; yanımda olan adamlar görünümü görmediler; ama üzerlerine büyük bir titreme düştü, öyle ki saklanmak için kaçtılar. Böylece ben yalnız kaldım ve bu büyük görünümü gördüm; bende hiç güç kalmadı; çünkü çehrem parlaklığı bende karardı ve gücüm büsbütün kesildi.

Yine de onun sözlerinin sesini işittim; ve sözlerinin sesini işittiğimde, yüzüstü derin bir uykuya daldım, yüzüm yere dönüktü. Ve işte, bir el bana dokundu; beni dizlerimin ve avuçlarımın üzerine kaldırdı. Ve bana şöyle dedi,

Ey Daniel, pek sevilen adam, sana söylediğim sözleri anla ve doğrul; çünkü şimdi sana gönderildim.

Ve bana bu sözü söylediğinde, titreyerek ayağa kalktım. Sonra bana dedi ki,

Korkma, Daniel; çünkü anlamaya yüreğini koyduğun ve Tanrının önünde kendini alçaltmaya başladığın ilk günden beri sözlerin işitildi ve ben sözlerin için geldim. Ama Pers krallığının önderi bana yirmi bir gün karşı koydu; fakat işte, baş önderlerden biri olan Mikail yardımına geldi; ve ben de orada Pers krallarıyla birlikte kaldım.

Şimdi, son günlerde kavminin başına neler geleceğini anlamak için geldim; çünkü bu görünüm daha birçok gün sonrasına aittir.

Ve bana böyle sözler söyleyince, yüzümü yere eğdim ve nutkum tutuldu. Ve işte, insanoğullarına benzer biri dudaklarıma dokundu; o zaman ağzımı açtım, konuştum ve karşımda duran kişiye dedim ki,

Ey efendim, bu görünüm yüzünden kederlerim üzerime çöktü ve içimde hiç güç kalmadı. Çünkü bu efendimin kulu bu efendimle nasıl konuşabilir?

Ben ise, hemen hiç gücüm kalmadı, nefesim de kalmadı. Sonra, görünüşü insana benzeyen biri yine geldi ve bana dokundu; beni güçlendirdi ve dedi ki,

Ey çok sevilen adam, korkma; selamet sana olsun, güçlü ol, evet, güçlü ol. Ve bana konuştuğunda güçlendim ve dedim ki: Efendim, konuş; çünkü beni güçlendirdin. ...

Ama sen, ey Daniel, bu sözleri sakla ve kitabı son zamana kadar mühürle: birçokları oraya buraya gidip gelecek ve bilgi artacak.

Sonra ben, Daniel, baktım; ve işte, orada başka iki kişi duruyordu: biri ırmağın bu kıyısında, öteki öbür kıyısında. İçlerinden biri keten giysili, ırmağın suları üzerinde duran adama, “Bu harikaların sonuna kadar daha ne kadar zaman var?” dedi.

Ve keten giysili, ırmağın suları üzerinde duran adamı işittim; sağ elini ve sol elini göğe kaldırdı ve sonsuzlara dek yaşayana yemin etti ki bu, bir zaman, iki zaman ve yarım zaman sürecek; ve kutsal halkın kudretini dağıtmayı tamamladığında bütün bu şeyler sona erecek.

Ve işittim, fakat anlamadım; sonra dedim ki, Ey Rabbim, bu işlerin sonu ne olacak?

Ve dedi: Git yoluna, Daniel; çünkü bu sözler son zaman gelinceye dek kapatılmış ve mühürlenmiştir. Birçoğu arınacak, ak pak kılınacak ve sınanacak; fakat kötüler kötülük edecek; kötülerden hiçbiri anlamayacak; ama bilge olanlar anlayacak.

Ve günlük kurbanın kaldırılmasından ve ıssız bırakan iğrençliğin dikilmesinden itibaren bin iki yüz doksan gün olacaktır.

Bekleyip de bin üç yüz otuz beş güne ulaşana ne mutlu.

Ama sen, son gelinceye dek yoluna devam et; çünkü dinleneceksin ve günlerin sonunda sana düşen payı almak üzere ayağa kalkacaksın. Daniel 10:1-18; 12:4-13.